

Langs Breiveien

Av Randi D. Henriksen

Breiveien er den gamle veien fra Rossfjord til Bjorelvnes.

Den går fra Josopheimen/Gammelgården nær Rokstad, opp gjennom skogen og på øversia alle hus i Sollidalen. Den dag i dag er den kjørendes med traktor og terrengbil.

Fra Breiveien går det mange stikkveier. I Sollidalen går den første av til høyre mot John Svendsen si torvmyr/torvholla. Deretter tar jagarveien av ned til venstre gjennom Kjellgrimlia (Killengren-lia) mot gårdene Solry, Haug, Bakkehaug og til Georg Trulssen sin sommarfjøs. Straks etter går det vei til høyre til Ol Jørgensa si torvmyr. Ja, Angrim Angrimsen torva også der, og Johan Jørgensa. Lenger framme har vi "Angrimporten" på ei fin slette der Angrim sine kyr, og Ola sine, sto og venta på å bli henta om kveldene. Så går veien langs gjerdet forbi Krubba, ned Krubbebakkan til Pålelva. Før nyveien kom, kjørte og gikk man over et bredt va der elva ikke var så djup. Videre gikk den langs nåværende vei før den tok av over Geitryggen og ned til kirka. Men der den tok av, gikk det også en vei videre nordover. Vi skoleunger fra Sollidalen gikk gjennom gårdene på Utsikten og rett ned bakken til skolen i Bukkskinnvika, men veien fortsatte ovenfor Utsikten og ned til prestegården.

Til prestegården gikk kvinnene fra Sollidalen og leverte smør som fru prostinne Larssen tok imot. Da hadde kvinnene hver sin tur til å vaske og salte smøret i kjelleren i prestegården. Regnskap og videre salg tok fru Larssen seg av. Dette var tidlig på 1900-tallet.

Mest blei nok Breiveien brukt til kirkevei, og til å komme seg over til Gibostad der Lenvik-administrasjonen da var.

En søndagsmorgen tidlig i 1930-åra da Trygve Hanssen og Gudmund Trulssen skulle jage kyrne til marka, ropte Theodor Trulssen etter dem: Bli ikke lenge for vi skal jo til kirka. Likevel gikk guttene lenger opp i marka, og utpå ei myr fikk de se noe svart som rørte på seg. Da de kom nærmere så de at det var hodet på en hest. De visste at John Svendsen sin "Tor" var borte, og de skjønnte at det var denne hesten som hadde gått seg ned i myra. De sprang til bygda og fortalte hva de hadde sett. Alle mannfolka fant fram tau og sprang til skogs. Mamma og jeg var på vei til kirka og var kommet opp på Bakkan, til Solheim. Der var det fleire folk på vei til kirka, også folk fra Rokstad som hadde slekt der i gården. Disse mannfolka fikk også med seg tau og sprang til skogs. Da de kom til myra prøvde de å få tau under hesten, og de greidde til slutt å få han opp. Men sterke "Tor" var så våt og kald at han ikke greidde å stå. Han hadde fått eine bakfoten inn i trophylla - den er som handjern. Etter dette brukte John aldri meir trophylle på sine hester. Han brukte klubbe i stedet - det er en ca. 60 cm lang stokk som er festa til bare en av framføttene.

Mannfolka kom seg ikke til gudstjeneste denne søndagen, men fikk i stedet en praktisk sådan. Mesteren sa jo: Om en okse er falt i ei grøft, trekker de den ikke da opp selv om det er sabbat?